

Meesters van hun orde om van dezen te vernemen, dat verder werken onmogelijk was. Zij kregen met hun Pharaon de opdracht de ontvangen wijsheid te redden voor de schennende hand van de trouweloozen en haar zoo te versluieren, dat teruglezen onmogelijk werd. In volle, bewuste overgave en gesterkt door de profetie, dat de aan hen geschonken kennis eens, al zou het eeuwen duren, verruimd en verdiept in de handen van de menschheid zou worden gelegd, begonnen zij hun moeilijke taak. Deze mannen nu zijn de stichters van de Orde der Rozekruisers!

De heilige schrijn zorgvuldig bewaard

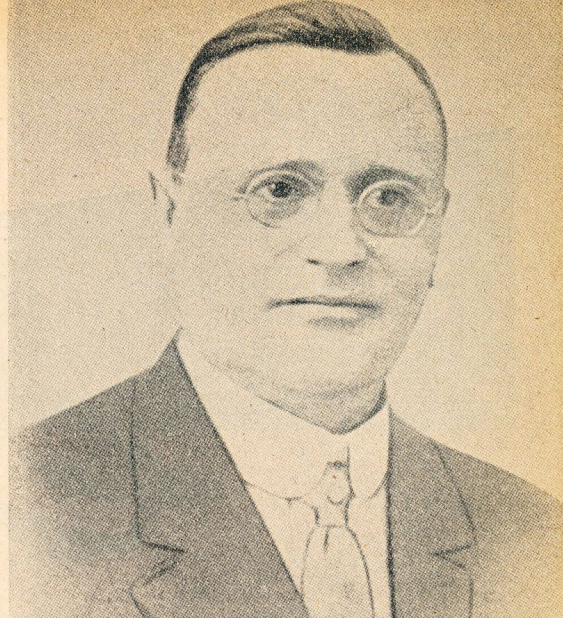
De vraag zou kunnen rijzen: waarom brachten de Meesters van het Licht hun wijsheid op aarde, terwijl ze toch wisten, dat deze eens versluierd moest worden? Het eenige en universele antwoord is: Zij ontvingen de taak de stoffelijke menschheid naar den geestelijken levensgraad te voeren en benutten als zoodanig elke hoogere gedachte in den mensch om tot eenheid en werking te komen. Deze gelegenheid werd hun door het breede mystieke denken van het Oude Egypte ruim geboden en zij schonken het de wijsheid, die het bevatten kon, wetend, dat zij door deze priesters bewust te maken ook de menschheid een stoot opwaarts gaven, al zou dit eerst veel later blijken. De astrale wijsheid moest toen worden beveiligd, maar de schrijn, waarin zij verborgen werd, zou telkens door verantwoordelijke en toegewijde mannen worden doorgegeven en aldus de geesten wakker en gespannen houden. De priesters van Ra, Re, Isis en andere Godgewijde tempels kwamen nimmer meer los van wat zij ontvingen en zij waren het voor het meerendeel, die de Orde van de Rozekruisers telkens opnieuw leven en spankracht gaven. Daar hun evenwel de Groote Vleugelen ontbraken, waren zij bij het teruglezen van de versluierde wetten aangewezen op het eigen gevoel — het eigen gevoel, dat de hoofden van de oude tempels eens duchtte als het grootste gevaar voor de zuiverheid van de ontvangst. Veel werd hierdoor verkeerd begrepen en uitgelegd, maar de astrale Meesters hadden daar vrede mee. Zij toch overzagen het Goddelijke Plan en wisten dus dat eens, wanneer de tijden daarvoor rijp waren en geen oorlog of zwarte magie meer konden storen, weer een door hen opgebouwd Gevleugelde naar de aarde zou afdalen om de heilige schrijn te openen.

In dit besef stonden zij ook achter Mozes en de zijnen en geboden hun allen, die buiten de mystiek dachten, door het geloof tot het Godsbegrip te brengen. Zoo waren zij ook bij hun Mentor, Jezus Christus, toen deze tijdens zijn laatste leven op aarde het geloof en de mystiek verenigde en de Goddelijke wetten door Zijn Leven en Dood bewees. Christus als Albewuste en de Meesters werkten zoo aan een gigantisch plan, dat de zoekende, tastende menschheid eens tot de volkomenheid van het Koninkrijk Gods zou voeren.

De gevleugelde is op aarde!

Een der groote Rozekruisers van den laatsten tijd, Max Heindel, brak met de geheimhouding, die tot dan door deze Orde

*Max Heindel,
die zijn volge-
lingen oproept
zich met Jozef
Rulof te ver-
eenigen*

was betracht. De oude Rozekruisers wraakten hem, maar een feit blijkt, dat hij onder inspiratie van de Meesters, duizenden door zijn „Cosmologie” tot de mystiek bracht, die anders nimmer daartoe gekomen zouden zijn! Ook hij maakte fouten, ernstige fouten zelfs, daar ook hij niet leefde in het machtige en feillooze contact, dat het Oude Egypte eens bezeten had. Ook hij moest op zijn intuïtie afgaan en met dit beperkte middel kon hij niet meer dan de Goddelijke en dus onmetelijke ruimte aftasten. Was het wonder, dat hij daardoor tot misvattingen kwam? De Meesters echter zagen toe en wisten, dat de evolutie zich in de gewenschte richting bewoog. Thans leeft Max Heindel naast de Meesters in de sferen van licht en wordt hij door hen binnengevoerd in de biljoenen wetten, die van Gods Schepping deel uitmaken. Hij ziet thans, dat de leer der Rozekruisers op een dood punt is gekomen, daar het haar aan instrumenten ontbreekt. Hij ziet ook de in zijn „Cosmologie” vastgelegde fouten. Hij betreurt deze en wil alles doen wat in zijn vermogen ligt om ze te herstellen. Hiertoe krijgt hij de gelegenheid door den Grooten Gevleugelde, dien de Meesters van het Licht in hun werelden gereed maakten en die door hen reeds aan de priesters van de Egyptische tempels werd beloofd. Deze droeg op Isis den naam van Dectar, thans heeft hij zijn gezegende taak aanvaard als Jozef Rulof. De bewijzen van Zijn Zending en zijn autoriteit gaf hij reeds in zijn jeugd, terwijl zijn heele ontwikkeling langs „occulten” weg geschiedde en in alle opzichten overeenstemt met die van de Gevleugelden uit het Egyptische verleden. De waarheid, die hij door zijn Meesters brengt, is ongehoord. Hij wenscht op de proef te worden gesteld om zijn waarheid te bewijzen. Aan de Rozekruisers en andere mystieke orden om hem deze proef af te nemen en met hem de wereld gereed te maken voor de universele bewustwording!

DE UNIVERSITEIT VAN CHRISTUS

Op dit oogenblik zijt gij met de hemelen verbonden. Of dit waarheid is, zal ik u moeten bewijzen. Ik zal u moeten optrekken in de oneindigheid van die hemelen en eerst wanneer mij dit gelukt is, zult ge kunnen beamen, dat het woord, hetwelk u thans wordt geschonken, op uw wereld nog nimmer is gevormd.

Toen Christus op Golgotha zijn stoffelijke oogen sloot, had Hij nog millioenen jaren kunnen spreken over Zijn Weg, Zijn

Waarheid en Zijn leven. Deze woorden, die Hij tijdens zijn rondgang over de aarde Zelf uitsprak, beteekenden, dat Zijn Leven universeel was en dat Zijn Weg macrocosmische betekenis had. Dit alles had Hij als Waarheid aan het menschdom willen schenken, maar het brute geweld daarvan weigerde het te aanvaarden en bracht Hem om.

Christus, als Goddelijk Bewuste, wist dit. Mij gaat het nu echter alleen om de vraag, wat Hij de menschheid nog had

kunnen schenken, wanneer men Hem de gelegenheid daartoe had geboden. Hebt u hier nimmer eens over nagedacht? Hij schonk u onmetelijk veel, maar het was nog lang niet alles. De Goddelijke Vertegenwoordiger had de menschheid meer kunnen geven dan stoffelijk en geestelijk bewustzijn. Hij had haar de al-kennis kunnen en willen brengen. Die kennis is voor ons, hemelingen, de universiteit van Zijn Persoonlijkheid en wij noemen haar deswege de „Universiteit van Christus”. Kunt ge reeds aanvoelen, wat de „Universiteit van Christus” te brengen heeft? Heeft men op uw aarde eerder gesproken over Christus’ Universiteit? Voelt ge aan, dat uw aardsche hoogeschole bij haar weinig beteekenis hebben?

Toen Christus na Zijn kruisdood het lichaam verliet, begaf Hij Zich naar den hoogsten hemel in ons leven en zette Hij Zich neer te midden van de Engelen — van menschen dus, die eens op aarde leefden, en in de sferen van licht ruimtelijk bewust werden. Hij trok hen allen in Zich op en sprak:

„Wat zult gij thans gaan doen, wat zult gij aan de menschheid schenken, nu gij weet, dat Mijn Universele denken en voelen aan het kruishout werd gesmoord?

Ik zeg u: „Breng niettemin Mijn Waarheid en Mijn Leven aan deze menschheid. Zet gij Mijn werk voort: Mijn taak is op aarde volbracht.

Voer de menschen op Mijn Weg. Breng de kinderen van God tot het Universele weten, opdat al het leven God als een Vader van Liefde zal leeren kennen. Eens zal men u geheel aanvaarden!”

Hierna loste Hij voor hun oogen op en keerde terug naar Zijn Goddelijk bestaan, vanwaar Hij voort zou gaan om de wereld Zijn Liefde en Zijn kennis te schenken.

Wat deden de Meesters hierna? Zij daalden af naar de eerste sfeer en vereenigden zich in den „Tempel van Christus”, die bestaat en werkt door onzen Al-bewusten Mentor. In dezen tempel wordt den naar hooger weten en kunnen strevendenden de mogelijkheid geschonken om zich in Zijn Goddelijke Persoonlijkheid in te leven en daardoor verbonden te worden met de Wetten, die Gods Schepping in stand houden. Op deze gewijde plaats mediteerden de Meesters en ontwierpen zij, door Christus van het Al uit bezielde en voorgelicht, hun plannen, die de menschheid van de eeuwige gelukzaligheid moesten verzekeren.

Ik verbind u nu met den tijd, dat we zelf in dezen Tempel leerden om ons gereed te maken voor de taak, die we thans door André vervullen. Ge zult hierdoor de macht van dezen Tempel leeren kennen en weten, wat u thans in uw eeuw aan wijsheid zult gaan ontvangen, want het is daar, dat hij zijn stoffelijke verschijning zal beleven — onder den alleszeggenden naam „De Universiteit van Christus”!

Toen wij dezen Tempel betraden, waren we juist als de geleerden en dogmatisten van uw aarde: we dachten iets 'e we'en van God en het leven. Eenmaal opgenomen in die macht wisten we dra beter. Immers, wat konden wij, wat kunnen wij universiteiten en godgeleerden weten van de Goddelijke Al-macht, die we slechts volgens onzen stoffelijken graad vermochten peilen? Wat blijft er van de aardsche kennis over, wanneer we verbonden worden met de ruimtelijke wetten, die de vorming en de ontwikkeling bepalen van het heelal, den mensch, het dier en het plantenleven?

Na een zekeren tijd van voorbereiding zeiden de Meesters tot ons: „Komt, vrienden, wij mogen door Christus thans teruggaan naar het stadium van de eerste Openbaringen, den tijd toen God aan Zijn Schepping begon.”

En ziet, wij zagen die eerste verschijnselen tot ons komen. We werden hierdoor één met de Goddelijke Persoonlijkheid. Vergeet niet, dat wij onze eigenschappen op den geestelijken graad hebben afgestemd. We mogen zeggen, dat onze liefde, ons voelen en denken in harmonie is met de hemelen, er is niets meer in ons, dat beperkt of stoort. Wie van uw aarde kan

dit nazeggen? Kan een professor, kan een godgeleerde van uw wereld Gods hart binnengaan, wanneer er disharmonie in hem is? Geloofte ge één oogenblik, dat hij zóó tot eenheid met de Goddelijke en dus Harmonische wetten kan komen? Hierdoor alleen al is het peil van zijn wijsheid vastgesteld! Door onze volmaakte en hemelsche liefde konden wij in Gods universeel denken worden opgetrokken en hierdoor ook zijn wij thans in staat die wijsheid op aarde te brengen. Wij dan zagen, hoe Zijn Wezen zich in myriaden deelen splitste, we beleefden, hoe de leegte ruimten zich vulden door Zijn ectoplasma, Zijn fluide, Zijn licht, Zijn bezieling, Zijn liefde. We zien voor ons, hoe de macrosmos tot verdichting en uitdijning komt en hoe de mensch zijn evolutie aanvangt. We beleven zijn eersten dood, zijn terugkeer naar het astrale bestaan, waar hij wacht tot hij opnieuw wordt aangetrokken, om verder te werken aan de verstoffelijking van zijn Goddelijken graad. Van planeet tot planeet volgen we het menschelek leven en zien we, hoe het steeds meer het stadium, het uiterlijk benadert, dat u thans als vertegenwoordigers van het hoogste organisme op uw wereld, het blanke ras, bezit. Machtig, onzegbaar machtig is deze feillooze ontwikkeling van het Goddelijke plan, dat nimmer in gevaar is, daar zij een weg volgt, die het leven regelrecht terugvoert tot Zijn Schepper. De Meesters zeggen: „Dit is de weg, waarvan Christus sprak, de weg, dien ook Hij ging en die Hem tot het Goddelijke Al voerde. Aanvaardt dien weg als waarheid en ge zult deel hebben aan Zijn leven.”

Hoe zouden wij, die hier de werkelijkheid voor ons zien, nog buiten dien weg om willen gaan?! We zien toch de verschijnselen van zijn bestaan voor ons, we leven er in. Wij moeten aanvaarden, dat de Schepping zich zoo en niet anders voltrok. Door haar te volgen, worden we schepping, één als we zijn met Hem, Die ons eens Zijn gansche Persoonlijkheid schonk.

Onze wandeling op aarde eindigt op het oogenblik, dat de mensch zijn kringloop volbracht heeft. Zijn beleven houdt voor dezen graad van bewustzijn op, daar hij hem thans heeft eigen gemaakt. Zijn ziel echter gaat verder, immer verder, want zij heeft haar Goddelijke afstemming nog niet bereikt. Nog leerde zij slechts een deel van Zijn wetten kennen, er wachten haar dus hogere werelden.

„Deze wet geldt voor elk door God geschapen leven, hoe nietig ook,” zegt de Meester. „Elk stofje, elk atoom toch is door Hem bezielde en dus oneindig. Om u dit te bewijzen, maak ik u één met den macrosmos in stoffelijken vorm.” Onze oogen verbinden ons met het macrocosmische leven, met de sterren, zonnen en planeten daarvan. Zij ontvingen van u, aardsche menschen, namen, maar voor de astrale Meesters zijn het levensgraden, levenswetten.

„Volgt nu,” onderwijzen de meesters, „dat elke ster, elke planeet een nieuw leven zal scheppen. Hierdoor ziet ge het vader- en moederschap van de ruimte, dat in haar bezit is, doordat ook haar Schepper Vader en Moeder is. Begaafd met de Goddelijke splitsing zal zij een nieuw en hooger leven optrekken en daardoor evolueeren, zooals wij menschen dat zullen doen.” En wij beleven die universele wet. Op krachten van de Meesters komen we in verbinding met de zielen, die de wetten van den hoogsten hemel tot de hunne maakten en nu, voortgestuwd door de evolutiewet, naar de mentale gebieden zullen overgaan. We denken aan de godsdiensten van de aarde, die voor het meerendeel gelooven, dat de hemel de eindbestemming is voor den mensch. Alsof wij hemelingen in onzen staat, hoe rijk en gezegend ook, God zouden kunnen genieten, zooals zij zeggen. Onze liefde, ons bewustzijn is reeds geestelijk afgestemd, maar is zij al Goddelijk? Maar God eischt dit van ons, geen deel, geen graad van Zijn leven mag ons onbekend blijven, een onmetelijke weg ligt nog voor ons! We beleven de mentale gebieden, die tot den vierden cosmischen graad behooren. We zien hogere vormen, dieper bewustzijn, schooner harmonie. Machtige gevolgtrekkingen kunnen we

maken ten opzichte van het aardse leven en het onze in de hemelen. Ook wij hebben lief — een liefde, die ons zooals gezegd de mogelijkheid geeft Gods leven en denken te onderzoeken — maar wat is zij in vergelijking met die, welke wij hier op dit nieuwe cosmische stelsel zien stralen? We ervaren, hoe de mensch hier, volgens uw berekeningen, in één leven duizend en meer jaren oud wordt. Is dit zoo vreemd? Bewijst het niet, dat het leven hier een hooger bestaansvorm geniet en dat gij van de aarde uw korten levensduur aanvaarden moet als gevolg van de beperktheid, die uw graad nog bezit? We gaan voort en maken ons los van den vierden cosmischen graad om den vijfden en zesden te betreden. Steeds dichter benaderen wij het Goddelijke stadium, dat in het „Al” besloten ligt. Onbeschrijflijk is de schoonheid en de macht van den mensch, die tot deze werelden behoort. Wat is er op onze reis overgebleven van de wijsheden, die uw aar’sche godgeleerden verbreiden? Schrikbaar-arm is het, wat zij bezitten en nochtans als heilige waarheden uitdragen. Zij gelooven, dat een berouwvol gevoel ons verzekert van Gods werelden en wij ervaren, dat er billioenen wetten en graden door ons beleefd en tot bezit gemaakt moeten worden om één deeltje van onze persoonlijkheid op Zijn Almacht af te stemmen. Zij gelooven, dat Gods werelden in één leven te winnen zijn en wij constateeren, dat het getal levens, om dit te bereiken, niet uit te spreken is. Hoe klein ziet de mensch van uw aarde zijn Goddelijken Vader, hoe gering is zijn kennis... En nog hebben wij het „Al” niet betreden. We staan voor de grens er van. Op de krachten van de meesters, op den wil van Christus zijn we tot hier genaderd. Overstraald door Gods gouden licht, zien we den hoogsten graad van leven. Voor ons staat de Goddelijke Persoonlijkheid als mensch en Hij vindt goed, dat we ons met zijn voelen en denken verbinden. Eens waren zij menschen als wij, eens schiepen ook zij disharmonische toestanden, eens bouwden ook zij aan de verdichting van de hellen, maar als deelen van God ontwikkelden zij zich op Zijn bevel zoolang tot zij Hem als een zichtbare gestalte konden vertegenwoordigen. Zij waren vonk, embryo als wij, en dit leert ons, dat elk kind van God eens tot Hem zal terug’eeren. Eens zullen wij allen met hen kunnen zeggen: „Ik ben ruimte, ik ben licht en liefde, zooals God wilde, dat ik werd. Alles wat onder mijn graad leeft hoort mij toe, want ik beleeft’de het. In mij leeft het macrocosmisch geheel, want ik overwon die stelsels en verruimde daardoor mijn weten, mijn persoonlijkheid. In mij is het Goddelijk bewustzijn ontwaakt, zoodat ik één ben met mijn Vader.”

Dan sluiten wij overweldigd door het machtige leven van Christus en de Zijnen de oogen.

Wanneer zij weer opengaan, vinden wij onszelf opnieuw terug in het beginstadium van de Schepping en de Meester zegt: „Gij hebt nu iets van de Goddelijke werkelijkheid beleefd, maar dacht ge, dat er niet nog meer was? Gij hebt beelden ontvangen, thans zult ge wet na wet, graad na graad voor u zien en bij alle zullen wij zoolang stilstaan, tot ge hen volkomen kent.”

Opnieuw gaan wij vanuit het eerste stadium tot het Goddelijke Al. Nu om de evolutie van ons lichaam te beleven, en als dit is geschiedt, zegt de Meester weer: „Geloof ge, dat ge nu alles kent en dat de „Universiteit van Christus” niets méér te bieden heeft?”

We volgen thans de ontwikkeling van het innerlijke leven: de ziel. Ontzaglijke werelden doemen voor ons op, de werelden van ons zelf. En weer vragen wij ons af, wat weet de aardse geleerde van deze onmetelijke wetten af, hoe wil hij begrijpen en verklaren, wat wil hij vaststellen — hij — die gelooft dat de mensch het product is van één gering leven? Hoe wil hij, die zelf nog in de disharmonie leeft, den aard en de diepte bijvoorbeeld van de psychopathie vaststellen, terwijl de oorzaken er van levens en levens terug liggen? Hoe van de be-

zetenheid, van de homo-sexualiteit? Hoe wil hij een definitie van de liefde geven, terwijl hij hoogstens stoffelijke ervaringen daaromtrent kan bezitten? Wat weet hij van den wil af en de mogelijkheden er van? Wat van de inspiratie, de bezieling? Zoo kan ik voortgaan, want deze vragen doemen op, terwijl ik en millioenen andere hemelingen al deze werkingen van de ziel voor ons zien. Maar dan kondigt zich alweer een andere faculteit van de „Universiteit van Christus” aan: die welke de dierenwereld leert. Ook deze voert ons terug naar de beginstadia van de Goddelijke Schepping. De beelden toonen ons aan, dat het dierlijke leven zich uit den mensch ontwikkeld heeft. Weer zien we, dat ook dezen vorm van Goddelijk Leven en Denken een evolutieproces doormaakt en dat ook hij tot Zijn Schepper terugkeert. Hierna legt het bloemenleven haar geheimen voor ons open en opnieuw beleven wij Goddelijke Openbaringen.

Ziet, mijn kinderen, dit alles had Christus u kunnen schenken, wanneer Hem de mogelijkheid daartoe was geschonken. Thans zal dit geschieden in de Eeuw, die in Zijn teeken zal staan. Kent ge nu iets van de macht, die Zijn Universiteit vertegenwoordigen zal? Door haar zal Hij in uw midden zijn, door haar zult ge het Koninkrijk Gods beleven. Deze Universiteit zal het cosmisch bewustzijn schenken, d.i. de ontleding van iedere wet, welke in de ruimten Gods gestalte kreeg. Dat deze woorden niet ijdel of bedrieglijk zijn, zullen wij bewijzen. Uw volk bezit thans in André het instrument, door hetwelk wij u die bewijzen kunnen geven. Door hem zullen wij u op den weg, in de waarheid en het leven van Christus voeren. Door hem staat uw wereld voor een nieuwe bewustwording, als levend bewijs, dat Christus u nimmer alleen liet en de belofte gestand wil doen, die Hij in het laatst van Zijn aardse leven gaf. Uw dogmatisten zullen hiertegen stellig in verzet komen, zij deden dat de eeuwen door. Als in de tijden van Christus zelf, als in die van de andere profeten zullen zij de hoogere waarheid niet beseffen en deze als duivelsch verwerpen of kleineeren. De eeuwige waarheid is evenwel niet aan te tasten, zij zal zegevieren over aardse dogma’s en hypothesen — doordat zij uit God is!

Meester Zelanus.

Moederschap in Paleis Soestdijk en de „belangstelling”

Wanneer deze regels onder uw oogen komen, zal de geboorte van het vierde prinsekind, al wel een blijfeit zijn. Op dit oogenblik echter moet ons iets van het hart. Wij en velen met ons ergerden ons over de wijze, waarop de Nederlandsche pers en radio de gezegende gebeurtenis meenen te moeten voorbereiden. Deze is banaal en onsmakelijk. Hun rondhangen voor het paleis, hun spionneeren van de bewoners, de k’etspraatjes voor de microfoon, enz. ... heel het onwaardige gedoe past niet bij de heiligheid van het Moederschap. Hier demonstreeren onze pers en radio een beschamend gebrek aan tact, aan fatsoen, en geen argument wischt dit uit!

★